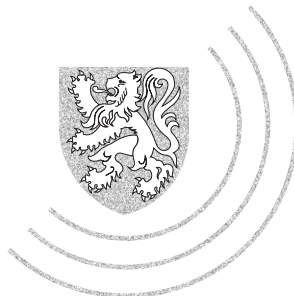

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

25 februari 2003

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heer Johan Sauwens, mevrouw Mieke Van Hecke, mevrouw Trees Merckx-Van Goey
en de heren Carl Decaluwe en Bart De Smet –**

**houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten,
de provinciale sportdiensten, de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie
en het steunpunt voor de lokale en regionale openbare sport- en recreatiesector**

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Peter Gysbrechts**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jos Stassen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Bart De Smet, Eddy Schuermans,
mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Karlos Callens, Frans De Cock, Peter Gysbrechts,
Marino Keulen ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, de heer
Miel Verrijken ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Herman Lauwers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert
Vanleenhove ;

de heren Jozef Browaeys, André Denys, Jacques Devolder,
Paul Wille ;

de heren Pieter Huybrechts, Julien Librecht, Felix Strackx ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

1244 (2001-2002)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting door de heer Georges Wijnants, directeur BLOSO – afdeling subsidiëring	4
2. Toelichting door de heer Danny Punie, voorzitter van het Vlaams Instituut voor Sportbe- heer en Recreatiebeleid (ISB)	6
3. Toelichting door mevrouw Hilde Plas, Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG)	8
4. Toelichting door de heer Jan Bonnarens, stedelijke sportdienst Gent	9
5. Vragen van de commissieleden en antwoord door de sprekers	10
6. Toelichting door mevrouw Helena Wittock, bestuurscoördinator stedelijke sportdienst Antwerpen	11
7. Vragen van de commissieleden en antwoord door de sprekers	12
8. Standpunt van de Vereniging van de Vlaamse Provincies	13

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport organiseerde op dinsdag 11 februari 2003 een hoorzitting over het voorstel van decreet houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten, de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en het steunpunt voor de lokale en regionale openbare sport- en recreatiesector

De voorzitter : Aan de orde is de hoorzitting over het voorstel van decreet, dat onder meer werd ingediend door de heer Sauwens, houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten, de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en het steunpunt voor de lokale en de regionale openbare sport- en recreatiesector.

De heer Van Lint, de vroegere voorzitter van de werkgroep Sport van de VVSG (Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten), laat zich vervangen door mevrouw Plas.

De heer Dupaix kan vandaag helaas niet aanwezig zijn. De tekst met het standpunt van de VVP (Vereniging van de Vlaamse Provincies) zal in het verslag worden opgenomen als punt 8, zodat deze een geheel vormt met de hoorzitting.

1. Toelichting door de heer Georges Wijnants, directeur BLOSO – afdeling subsidiëring

De heer Georges Wijnants : Veel gemeentebesturen zijn zich sinds de jaren zeventig bewust geworden van de noodzaak van een dynamisch sportbeleid. Ze hebben daarop ingespeeld met de uitbouw van een sportdienst en de aanstelling van één of meer sportfunctionarissen.

Twee decretale initiatieven hebben daarbij een doorslaggevende rol gespeeld, namelijk het decreet van 7 december 1976 houdende de toekenning van weddetoelagen voor gemeentelijke sportfunctionarissen en het decreet van 5 april 1995 houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

In het decreet van 7 december 1976 ging het om weddesubsidies. Het was de bedoeling de wedde van een professionele sportfunctionaris te subsidiëren bij die gemeenten die beschikten over een mi-

nimum aan sportinfrastructuur. Onder dit decreet werd een toename vastgesteld van 36 erkende gemeentelijke sportcentra in 1978 tot 146 in 1995.

De budgettaire middelen konden deze evolutie echter niet bijhouden, zodat er vanaf 1982 (met uitzondering van 1984) een decretaal tekort was. De budgetten stegen weliswaar van 16,8 miljoen Belgische frank in 1980 tot 84 miljoen Belgische frank in 1995, maar het uitbetalingspercentage daalde van honderd procent naar 52,5 procent.

Op 5 april 1995 werd het decreet houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) goedgekeurd. Dit decreet vervangt vanaf 1 januari 1996 het decreet van 7 december 1976.

Het Vlaams Parlement wilde met dit decreet vooral de nadruk leggen op de uitbouw van een sportdienst in al zijn facetten en op het voeren van sportpromotie in het bijzonder. Een sportfunctionaris kan immers pas doelmatig werken wanneer hij beschikt over een zelfstandige en onafhankelijke sportdienst met eigen personeel, administratieve ruimten en de nodige werkingskredieten. Tevens werd in dit decreet de subsidiëring van de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie decretaal geregeld.

Ook de sportinfrastructuur bleef een belangrijk aandachtspunt in dit decreet, enerzijds omdat een minimum aan sportinfrastructuur noodzakelijk is om een sportbeleid te kunnen uitbouwen, en anderzijds om blijvend rekening te houden met de zware gemeentelijke inspanningen inzake sportinfrastructuur.

Het uitvoeringsbesluit van dit decreet, dat dateert van 19 november 1996, werd in overleg met alle betrokken partijen, zoals de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP), de VGC en het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) opgesteld. In dit uitvoeringsbesluit werd dan ook maximaal rekening gehouden met de opmerkingen en suggesties van de betrokken actoren.

Dankzij de nadruk die in het decreet van 5 april 1995 gelegd werd op de uitbouw van een zelfstandige en onafhankelijke sportdienst en op de sportpromotie in het bijzonder, werd een belangrijke stap gezet om nog meer Vlamingen aan sport te laten doen. Na de decretaal voorziene overgangs-

periode van drie jaar, werd in 1999 een eerste evaluatie en grondige controle uitgevoerd.

Het aantal erkende sportdiensten steeg van 153 in 2000 tot 174, inclusief provincies en VGC, in 2003. Sinds het huidige decreet in voege trad, zijn de budgettaire middelen jaarlijks verhoogd van 82 miljoen Belgische frank in 1996 tot 5,316 miljoen euro of 214,45 miljoen Belgische frank in 2003. Daarbij komt nog een bedrag van 2,231 miljoen euro aan projectsubsidies jeugdsport.

De gemeentelijke sportdiensten blijven een belangrijke partner voor het Vlaamse sportbeleid. Zij vormen een cruciale schakel bij de informatiedoorstroming, de sensibilisering en de sportpromotie, en dit via de lokale sportclubs of via de eigen initiatieven. Gemeentelijke sportdiensten zijn een belangrijke actor in een voorwaardenschepend beleid tot verhoogde en kwaliteitsvolle sportparticipatie.

Vastgesteld wordt evenwel dat in 2003 slechts 54,55 procent van de gemeenten over een erkende sportdienst beschikt. Daarom kreeg het Interuniversitair Onderzoekscentrum voor Sportbeleid (IOS) in 1999 de opdracht om de invloed van het decreet van 5 april 1995 op de gemeentelijke en provinciale sportdiensten te evalueren en om een analyse te maken van de knelpunten bij de implementatie van kwaliteitszorg.

De opmerkingen en de suggesties die werden geformuleerd in het eindrapport, werden overgemaakt aan een door de toenmalige minister van Sport geïnstalleerde werkgroep, belast met de aanpassing van het decreet van 5 april 1995. Deze werkgroep was samengesteld uit vertegenwoordigers van het kabinet Sport, VVSG, ISB, VVP, VGC, IOS en BLOSO en vergaderde in de periode mei 2000 tot april 2001 11 keer. Dit overleg resulteerde in een algemene consensus.

Op basis daarvan diende de toenmalige minister van Sport een ontwerp van decreet in dat gebaseerd was op de volgende krachtlijnen : duidelijke opdrachten en minimumsubsidies voor erkende en gesubsidieerde sportdiensten, subsidies voor gemeenten die een sportdienst opstarten, specifieke subsidieregeling voor gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, specifieke subsidieregeling voor de sportdienst van de VGC, en projectsubsidies voor de gemeentelijke sportdiensten en de sportdienst van de VGC.

Dit ontwerp van decreet werd voor advies aan de Vlaamse Sportraad voorgelegd. Deze gaf op 11 mei 2001 een overwegend positief advies. Onder meer

de volgende elementen werden aangehaald : model van hoe een decreet tot stand komt, met name de combinatie van ervaring uit het veld en de kennis van de administratie, een gedifferentieerd subsidiëeringsbeleid, een systeem van startende gemeenten, het inschrijven van de projectsubsidies, een beleidsplan voor 6 jaar, het wegvallen van de bestedingsmaxima, minimale subsidiebedragen (alhoewel nog beperkt in vergelijking met andere sectoren) en het behoud van de subsidiëring van de provinciale sportdiensten.

Het ontwerp van decreet werd onder de voorganger van de huidige minister van Sport door de Vlaamse regering op 24 juli 2001 principieel goedgekeurd. De Raad van State gaf advies op 25 september 2001 zonder noemenswaardige opmerkingen.

Het voorstel van decreet, waarover vandaag een hoorzitting wordt georganiseerd, omvat een aantal krachtlijnen die terug te vinden zijn in het principieel goedgekeurde ontwerp van decreet en waarover een brede consensus werd bereikt : duidelijke opdrachten en minimumsubsidies voor erkende en gesubsidieerde sportdiensten, subsidies voor gemeenten die een sportdienst oprichten, een specifieke subsidieregeling voor gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en een specifieke subsidieregeling voor de sportdienst van de VGC.

Een aantal afspraken stelt dit echter terug in vraag door de subsidiëring van een steunpunt voor de lokale en regionale openbare sport- en recreatiesector op te nemen, door de erkenningscategorieën in te delen op basis van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en door de werkingssubsidie te berekenen op basis van een vast bedrag per categorie en een bedrag per inwoner.

De indeling op basis van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) houdt geen rekening met de zware inspanningen die gemeenten hebben geleverd inzake het gevoerde sportbeleid en meer bepaald inzake de uitbouw van sportinfrastructuur. Indien voor de nu erkende gemeenten een vergelijking wordt gemaakt tussen hun categorie van het RSV, voorzien in het voorstel van decreet, en hun correctiefactor (CF) gehanteerd bij de subsidieberekening in het huidige decreet, dan blijkt dat de gemeenten die de voorbije jaren extra inspanningen hebben geleverd inzake sportinfrastructuur door de indeling volgens het RSV zelfs worden bestraft. In de tekst voor de commissieleden worden een aantal voorbeelden aangehaald die deze stelling moeten verduidelijken.

Aan de hand van een aantal simulaties kunnen de substantiële verschillen tussen de diverse berekeningswijzen worden aangetoond. Deze en andere simulaties werden reeds voorgelegd in 2000 en 2001, tijdens de overlegronde met de hoger genoemde actoren. Op basis van de simulaties kwam toen de consensus tot stand en de principiële goedkeuring van het ontwerp van decreet.

Op basis van de huidige situatie en rekening houdend met het krediet van 15 miljoen euro, vooropgesteld in het voorstel van decreet, worden een aantal simulaties gemaakt. De eerste simulatie is het voorstel van decreet, de tweede is het huidige decreet met een aangepast krediet en de derde is het ontwerp van decreet van 2001.

Kortrijk heeft bijvoorbeeld een correctiefactor van 7,09. De gemiddelde CF is 4,22. Als de CF hoger is, beschikt de gemeente over meer sportinfrastructuur. In de eerste simulatie, dus op basis van het voorstel, krijgt Kortrijk 6 miljoen frank. De tweede simulatie, dus het bestaande decreet met een aanpassing van het krediet, levert 10,4 miljoen frank op. Het ontwerp van 2001, simulatie 3, had 10,93 miljoen frank opgebracht. Bilzen, met een CF van 6,51, zou volgens het voorstel 3 miljoen frank krijgen, maar het bestaande decreet kent die gemeente 5,6 miljoen frank toe.

De situatie is helemaal anders voor een gemeente met weinig infrastructuur, bijvoorbeeld Geraardsbergen met een CF 2,36 euro. Volgens het voorstel krijgt Geraardsbergen 3,08 miljoen frank, in het bestaande decreet 1,2 miljoen frank en volgens het ontwerp 2001 1,2 miljoen frank. Tot slot wil ik de resultaten van de simulaties voor Hasselt geven. Hasselt heeft een correctiefactor van 7,49 en beschikt dus over veel sportinfrastructuur. In het voorstel krijgt Hasselt 5,8 miljoen frank, in het oorspronkelijke ontwerp 11,28 miljoen frank. Dat is een verdubbeling.

Uit de gesimuleerde subsidiebedragen per sportdienst kan een en ander worden afgeleid. De berekening van de basissubsidie is gekoppeld aan de categorieën van het RSV. De basissubsidies bedragen ongeveer 70 procent van het krediet. Er wordt dus geen rekening gehouden met de sportinfrastructuur. De gemeenten die onder de gemiddelde correctiefactor liggen, worden in grote mate beloond om niets te doen aan de sportinfrastructuur. Er worden geen stimulansen gegeven voor de uitbouw van nieuwe sportinfrastructuur. De aanwezigheid van sportinfrastructuur blijft een bepalende factor in de uitbouw van een sport- en sportpromotiebeleid.

2. Toelichting door de heer Danny Punie, voorzitter van het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB)

De heer Danny Punie : Bij het overlopen van het Vlaams regeerakkoord van juli 1999 vroegen vele gemeentelijke sportverantwoordelijken zich af of zij een sprookje lazen. Niet alleen was er een minister met sport in zijn titulatuur, maar er werden ook 30 regels gespendeerd aan dat beleidsdomein. Dat stond in schril contrast met andere verklaringen. Ook de inhoud verheugde ons.

Volgens het regeerakkoord moet een vernieuwd sportbeleid maximale kansen op slagen krijgen door alle betrokken actoren de nodige financiële ruimte te geven. Voorts staat er dat de middelen van de Vlaamse Gemeenschap prioritair besteed moeten worden aan de jeugd. Ze moeten dus terecht komen bij de clubs langs de erkende gemeentelijke sportdiensten, aangezien zij een centrale rol spelen in het voeren van een jeugdsportbeleid.

Toen de vorige minister Sauwens een werkgroep installeerde ter voorbereiding van een nieuw decreet, waren wij van mening dat de gemeentelijke inspanningen voor sport eindelijk de gepaste waardering zouden krijgen. Een werkgroep van onder meer ISB en VVSG, stelde een aantal basisprincipes op, die nog steeds actueel zijn. We pleiten voor een basissubsidie voor startende gemeenten. Daarnaast moet er een blijvende en progressieve structurele subsidie komen op basis van een zinvolle categorie-indeling en heldere en eenvoudige voorwaarden. Subsidies moeten voor zes jaar toegekend worden op basis van een beleidsplan met een tussentijdse evaluatie en bijsturing na drie jaar. We willen ook minder administratieve taken, vergaande deregulering en responsabilisering. Een aantal minimale infrastructuurvoorwaarden moet behouden blijven. Kortom we willen een transparant subsidiesysteem met een substantiële basissubsidie voor elke categorie, aangevuld met een subsidie per inwoner.

We vragen ook aandacht voor de specifieke situatie van het Brussels Hoofdstedelijke Gewest en de Vlaamse Rand. We stellen ook een ondersteuning voor van een koepel en/of een steunpunt. Niettegenstaande een hoog oplopende discussie in de werkgroep met onder meer Bloso, VVSG, VVP, IOS en ISB, werd er een compromistekst bereikt. Het oorspronkelijke ontwerp, ook positief onthaald door de Vlaamse Sportraad, kreeg ook onze volledige steun, maar sneuvelde omwille van de overdracht van de bevoegdheid.

Minister Anciaux kreeg in 2001 de bevoegdheid over sport. De Vlaamse regering keurde een voorontwerp van een licht gewijzigd decreet goed. De Raad van State gaf daarover advies, maar uiteindelijk werd er ook over dat ontwerp niet gestemd.

In september 2002 benadrukte het ISB opnieuw voornoemde uitgangspunten bij minister Vanhangel. Uit zijn beleidsbrief blijkt dat ook die minister overtuigd is van het belang van de lokale actoren : de gemeentelijke en provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie blijven, naast de sportfederaties, de belangrijkste actoren van het sportleven in Vlaanderen. Doch er werd geen gewag gemaakt van een nieuw ontwerp.

Nochtans blijkt de invloed van structurele subsidies uit een onderzoek, verschenen in het decembernummer van Binnenband, een uitgave van de administratie van Binnenlandse Aangelegenheden. Zij onderzochten de uitgaven in de gewone dienst voor sport en lichamelijke opvoeding. Gemiddeld geeft een Vlaamse gemeente 38,43 euro per inwoner aan sport.

Uit een splitsing van de tabel van de uitgaven van 2000, over erkende en niet-erkende gemeenten van 2003, blijkt de grote invloed van het decreet. De 168 erkende gemeenten geven 190,8 miljoen euro uit voor sport. Dus 54,4 procent van de gemeenten zijn verantwoordelijk voor 83,62 procent van de uitgaven. De 45,5 procent niet-erkende gemeenten zijn verantwoordelijk voor amper 16,38 procent van de uitgaven.

Ook voor de gemiddelde uitgave per inwoner is er een significant verschil. In erkende gemeenten is het gemiddeld 43,76 euro per inwoner, in niet-erkende gemeenten 23,70 euro. Dat is de helft.

Kortom, het ISB juicht toe dat er opnieuw parlementaire aandacht is voor de sportdiensten. Het voorstel van decreet voldoet bijna aan al onze verzuchtingen. Wij zijn dus tevreden met dit initiatief. Enkele inhoudelijke aanpassingen zijn noodzakelijk. De formuleringen over de adviesraden in de verschillende afdelingen van het voorstel moeten in overeenstemming gebracht worden met titel vier van het decreet over het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid.

We veronderstellen dat het, bij de indeling van de gemeenten in artikel 6, de bedoeling is om enkel de centrumgemeenten en niet alle gemeenten in een bepaald gebied de voorgestelde categorie toe te kennen. De inschaling van de gemeenten van het

tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad moet herbekeken worden. Die gemeenten horen immers tot het Vlaamse stedelijke gebied rond Brussel.

Het budget klinkt ons als muziek in de oren maar is tevens de zwakke schakel van het voorstel. Dat zal al vlug bestempeld worden als onrealistisch. Nochtans hebben de sportdiensten een even grote ondersteuning nodig als de sportfederaties. De Vlaamse regering heeft toch ook extra middelen vrijgemaakt voor aanverwante lokale sectoren. Zo stijgen de middelen voor het lokale jeugdwerk in 2002 met meer dan 25 procent.

Tussen 2001 en 2005 stijgen de middelen voor het lokale cultuurbeleid met meer dan 60 procent. De lokale en regionale besturen krijgen voor sport amper 7,5 miljoen euro : 5,3 miljoen euro structurele decretale subsidies en 2,2 miljoen euro projectsubsidies voor het contract jeugdsport.

De sector zelf staat niet meer alleen met die eisen. De heer Denys noemde het gemeentelijke sportbeleid de hoeksteen van het sportbeleid en pleitte voor een snelle realisatie van een nieuw ontwerp over de gemeentelijke sportdiensten. De Limburgse sp.a-werkgroep sport steunde op een persconferentie verschillende van onze uitgangspunten. Ook zij willen een snelle oplossing voor de startende gemeenten. De personeelskost is ook voor hen een belangrijke factor. Extra middelen zijn noodzakelijk. Zij pleiten ook voor een nieuw decreet op basis van een geïntegreerd beleidsplan en niet op basis van de activiteiten.

Ten slotte ga ik in op de broodnodige ondersteuningsstructuur voor de sportdiensten. Het IOS-onderzoek naar de werking en de uitvoering van het decreet van 1996 leidde tot de aanbeveling om een representatief orgaan voor de sportdiensten op te richten. Wij zijn van mening dat de bestaande krachten moeten worden gebundeld en dat het ISB, dat door het werkveld als een ondersteuning wordt ervaren, moet worden aangevuld met afgevaardigden van de VVSG, VVP en VGC. Ook de werkgroep koos voor deze formule, die weer in het huidige voorstel staat. Er werd telkens 125.000 euro voorzien als ondersteuning.

Een nieuw onafhankelijk steunpunt, zoals in het ontwerp van voormalig minister Anciaux staat, heeft het viervoudige van het uitgetrokken budget nodig. Wij twijfelen trouwens aan de efficiëntie van een onafhankelijk steunpunt dat financieel volledig van de overheid afhankelijk is.

3. Toelichting door mevrouw Hilde Plas, Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG)

Mevrouw Hilde Plas : Ik dank de commissie voor de uitnodiging, maar verontschuldig mij omdat ik geen kant-en-klare tekst kan afleveren. Dat de uitnodiging voor de hoorzitting met de nodige omwegen tot bij ons kwam, speelt daar mee een rol in.

De VVSG onderschrijft de stelling dat een decreet een belangrijke impuls kan geven aan de professionalisering van het gemeentelijke sportbeleid. De regelgeving moet aantrekkelijk zijn, zowel op het vlak van de instap- als van de subsidievoorwaarden. Dit voorstel van decreet is zeer verdienstelijk omdat het alle gemeenten aanmoedigt én een bijzondere inspanning levert voor starters.

Wij zouden een grotere pleitbezorger zijn van een decreet dat het gemeentelijke sportbeleid op de voorgrond plaats, terwijl dit voorstel van decreet vooral de nadruk legt op de gemeentelijke sportdiensten. Daarmee willen we geenszins het belang van de professionele ondersteuning van het lokale sportbeleid door een gemeentelijke sportdienst minimaliseren, maar wij zouden dit graag opentrekken naar het gemeentelijke sportbeleid.

De VVSG is geen pleitbezorger van de algemene ontwikkeling van een leger steunpunten en van de door de Vlaamse overheid aangebrachte kunstmatige scheiding tussen ondersteuning en belangenbehartiging. In de competitieve vergelijking met de cultuursector ligt het voor de hand dat ook de sportsector een erkend en gesubsidieerd steunpunt vraagt, maar het gaat te ver om het Steunpunt Sport meteen ook naar de recreatiesector door te trekken.

De VVSG ondersteunt de inschaling in zes categorieën op basis van het RSV in combinatie met de inwonersaantallen, maar blijft zich afvragen of de subsidie de erkenning loont voor de laagste categorie. Erkenning en subsidiëring op één voltijdse betrekking in een gemeente van 20.000 inwoners, blijft immers een grote investering voor de gemeente in kwestie.

Sportinfrastructuur moet volgens de VVSG niet noodzakelijk onder gemeentelijk beheer ressorteren. Er zou ook gedacht kunnen worden aan PPS-formules. Sportinfrastructuur in privé-beheer, die wordt opengesteld voor het gemeentelijke sportbeleid, kan ook getuigen van een goed lokaal sportbeleid en het lokale sportlandschap verrijken.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om een vraag te stellen die de VVSG bezighoudt : wie beslecht de discussies over de verantwoordelijkheden voor de sportinfrastructuur met een bovenlokaal nut, die zich op gemeentelijk grondgebied bevinden ? Wij stellen vast dat de provinciale bestuursniveaus het beheer van die sportinfrastructuur afstoten, terwijl het gebruik ervan het lokale niveau overstijgt. Misschien moet hier wat meer aandacht aan worden besteed.

In de opdrachten voor de gemeentelijke sportdiensten, zoals die staan omschreven in het voorstel van decreet, missen we aandacht voor de maatschappelijke betekenis van het lokale sportbeleid, met name de gemeenschapsvorming en de maatschappelijke integratie. We missen ook aandacht voor de anders georganiseerde sportbeoefening, terwijl die groep kwantitatief en kwalitatief zeer belangrijk is voor het gemeentelijke sportbeleid.

De VVSG heeft ook een opmerking bij de decretaal opdrachten voor de provinciale sportdienst. De ondersteuning van het lokale sportgebeuren en de uitbouw van een regiowerking op vraag van de gemeenten zijn volgens ons facultatief. In het kerntaakdebat werd afgesproken dat dit enkel gebeurt op vraag van de gemeenten en met een tijdelijk statuut.

Er wordt ook enkel gesproken over de evaluatie van de beleidsuitvoering en niet van de beleidsplanning. Als we de analogie met Cultuur doortrekken, dan zien we dat daar de beleidsplanning wordt geëvalueerd en dat voor de uitvoering een beroep wordt gedaan op de lokale verantwoordelijkheid.

De toepassing van het decreet op de intergemeentelijke samenwerking wordt in het voorstel beperkt tot een samenwerkingsverband zonder rechtspersoonlijkheid. De reden daarvoor is een raadsel voor de VVSG. Dit blijkt immers niet interessant te zijn voor beheer of tewerkstelling, terwijl dit vaak de redenen zijn voor intergemeentelijke samenwerking.

De VVSG pleit voor een competentiebenadering in plaats van een diplomabenadering. Ik krijg daarvoor wellicht geen steun van de andere vertegenwoordigers hier aanwezig en weet dat dit een gevoelig item is. De opvatting dat enkel mensen met een sportdiploma een sportdienst goed kunnen leiden is echter achterhaald en beperkt het personeelsbeleid van een gemeente in belangrijke mate. De VVSG pleit voor een ruimere maatschappelijke benadering van de invulling van sportfunctionaris.

4. Toelichting door de heer Jan Bonnarens, stedelijke sportdienst Gent

De heer Jan Bonnarens : Ik zal het voorstel van decreet bespreken vanuit de invalshoek van de gemeentelijke sportdiensten van categorie A. In mijn tekst voor de commissieleden zijn een aantal algemene zaken terug te vinden, waar ik nu niet op inga. De consensus over de klemtonen en aandachtspunten is immers groot.

Ik wandel even door de tekst van het voorstel van decreet dat betrekking heeft op de gemeentelijke sportdiensten.

Artikel 1 levert geen problemen op.

Voor artikel 2, ten vierde, vraag ik me af of het beheer van de sportinfrastructuur door bijvoorbeeld een (autonoom) gemeentebedrijf geen soelaas kan bieden.

Artikel 3 gaat over werkingssubsidies, die zouden bestaan uit basis- en aanvullende subsidies. Ik doe de suggestie om ook projectsubsidies als decretale mogelijkheid op te nemen, zonder dat zij noodzakelijk worden omschreven en ingevuld. Ik geef een voorbeeld. Het lijkt me perfect denkbaar dat men op Vlaams initiatief een grootschalig participatie – en behoefteonderzoek wil voeren. Om provinciale en lokale medewerking te krijgen, lijken projectsubsidies een ideaal instrument. Dit onderzoek lijkt me trouwens een noodzakelijke basis voor een degelijk beleid.

In hoofdstuk 2 lijkt de keuze voor het RSV terecht. In de tweede paragraaf van artikel 7 staat dat de sportdienst de sportinfrastructuur gebruikt voor eigen activiteiten en die ter beschikking stelt. Die ‘en’ zou moeten worden vervangen door ‘en/of’. De sportdienst mag door dit decreet niet verplicht worden om een aantal activiteiten in eigen sporthallen of zwembaden te organiseren.

In artikel 7, paragraaf 3 moet het begrip ‘genotsrecht’ duidelijk omschreven worden.

Voor paragraaf 4 van datzelfde artikel zouden wij bij punt a liever “hetzij door de gemeente” zien staan. Bij punt c hebben we dezelfde opmerking als in hoofdstuk I, artikel 2, punt 4 in verband met de (autonome) gemeentebedrijven.

In paragraaf 5 van artikel 7 menen wij dat het overbodig is om het nog eens te hebben over de samenstelling en de rol van de zelfstandige sportraad. Enkel het feit dat de gemeente een zelfstan-

dige sportraad opricht is hier belangrijk. Deze paragraaf mag dan ook bijna integraal weggelaten worden. Het zou de transparantie van de tekst ten goede komen.

In paragraaf 6 van datzelfde artikel zouden we de gemeentelijke sportdienst “heeft als opdracht” liever “vervult volgende opdrachten” zien staan. De opsomming van de opdrachten is duidelijk en goed, maar we moeten ons zeker de vraag stellen of het hier over een en/en dan wel een en/of-situatie gaat.

Verder is het duidelijk dat het voor iemand met een halftijdse opdracht, en dat zou in kleine gemeenten daartoe beperkt blijven, onmogelijk is al deze opdrachten te vervullen.

In paragraaf 7 wordt aandacht geschonken aan hoe het beleidsplan moet overgemaakt worden aan de overheid. Wat betreft situatieschets en visie is het evident dat het aan de gemeenten toekomt het sportbeleidsplan door de gemeenteraad te laten goedkeuren.

Uiteindelijk is het de gemeenteraad die het sportbeleid bepaalt. Uit de huidige versie van deze paragraaf blijkt een te betuttelende houding. Wie is beter geplaatst om een sportbeleidsplan inhoudelijk te evalueren dan de professionals die dagdagelijks op het terrein aanwezig zijn ?

In paragraaf 8 gaat men te ver : punt b zouden we graag geschrapt zien, terwijl paragraaf 9 opnieuw zou moeten verwijzen naar het genotsrecht.

Bij paragraaf 10 heb ik een fundamentele bedenking : de minima zijn zeker ontoereikend. Twee voltijdse betrekkingen zijn voor een stad als Gent te weinig. “Minimaal” wordt op lokaal vlak al te vaak geïnterpreteerd als “dit moet volstaan”.

Artikel 8 keuren we integraal goed.

Ook bij artikel 9 hebben we een fundamentele bedenking : het gaat niet op dat voor kleinere gemeenten de vereisten voor het diploma afgezwakt worden. Welke logica zit in het feit dat kleine gemeenten het met regenten moeten doen, terwijl steden op licentiaten kunnen rekenen ? Licentiaten hebben een betere wetenschappelijk onderbouwde opleiding, wat de kwaliteitszorg zeker ten goede komt. Uiteraard mogen er ook regenten aan de slag, maar wij willen daarnaast overal minimum een halftijdse licentiaat in de lichamelijke opvoeding.

Verder is de relevantie van volgende zin ons hier onduidelijk : ‘De minimale subsidiebedragen worden jaarlijks aangepast aan de evolutie van het cijfer van de gezondheidsindex’. Hoort deze zin niet eerder in artikel 10 thuis ?

In artikel 10 wordt volgens ons een loopje genomen met de proportionaliteit. Het investeringsbudget 2002 voor Gent bedroeg 3.500.000 euro. Daarvan keerden we 265.247 euro uit aan subsidies. Het werkingsbudget bedroeg 2.467.262 euro. We hadden 173 voltijdse equivalenten als personeelskost en bovendien waren er op jaarbasis 150 externe lesgevers.

Kleine gemeenten, met minder dan 50.000 inwoners, krijgen de helft. Deze situatie moet zeker herbekeken worden : de proportie is volledig zoek. Bovendien spelen hierin nog een aantal andere elementen. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan de schoolpopulatie (Gent heeft meer dan 40.000 studenten aan hogescholen en universiteit) en aan de aantrekkingskracht van specifieke infrastructuur voor de hele regio (bijvoorbeeld ijsbanen). Wij zouden dan ook de suggestie willen doen dat deze factoren mee in rekening gebracht worden bij het bepalen van de grootte van subsidie. Dit betekent natuurlijk niet dat de basissubsidie, rekening houdend met het aantal inwoners, niet moet opgetrokken worden om ze proportioneel aanvaardbaar te maken.

Inwonersaantallen als basis voor een berekening is goed, op voorwaarde dat er ook rekening gehouden wordt met andere, vaak zeer realistische criteria. In paragraaf 3 zouden wij bovendien ook graag de mogelijkheid tot projectsubsidie verwoord zien : ‘De Vlaamse regering kan...’. Extra dotatie in functie van het project is daarbij een essentiële voorwaarde.

Samenvattend kan ik zeggen dat wij volgende 5 punten belangrijk vinden : een betere proportionaliteit tussen grote en kleine gemeenten bij het toekennen van subsidies, het creëren van de mogelijkheid van projectsubsidies en een extra dotatie daarvoor, het herbekijken van het minimumaantal banen en de diplomavereisten, een grotere aandacht voor vorming want die is elementair en slechts zeer beperkt terug te vinden in dit ontwerp, en ten slotte het wegwerken van de betuttelende passages.

5. Vragen van de commissieleden en antwoord door de sprekers

De heer Peter Gysbrechts : Wat bedoelt mevrouw Plas precies als ze er voor pleit de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten open te trekken naar een gemeentelijk sportbeleid ?

Mevrouw Hilde Plas : Naar analogie met het decreet op het lokale cultuurbeleid, pleit ik ervoor om te vertrekken vanuit het gemeentelijk beleid : een overzicht op gemeentelijk niveau. De sportdienst is natuurlijk de cruciale factor bij de uitvoering. Daarnaast zijn echter ook andere actoren actief, die ook een factor vormen waarmee een gemeentelijk sportbeleid rekening dient te houden. Ik leg dus zwaar het accent bij de beleidsvoering.

De heer Peter Gysbrechts : Het gemeentelijk sportbeleid wordt toch uitgewerkt door de gemeentelijke sportdienst ?

Mevrouw Hilde Plas : Het beleid dient te worden uitgestippeld door het schepencollege.

De heer Peter Gysbrechts : Uiteraard, maar het beleid praat toch ook met zijn diensten ?

Mevrouw Hilde Plas : Het beleid wordt gevoerd door de mandatarissen. De sportdienst staat daar heel dicht bij en is de constante factor, die ook deelneemt aan de beleidsvoorbereiding. Er moet een dialoog zijn. Maar de beleidsinvalshoek verschilt toch van de ambtelijke invalshoek. De combinatie tussen beide is voor een goede praktijk uitzonderlijk belangrijk.

De heer Peter Gysbrechts : Uiteraard.

De heer Johan Sauwens : Dat dit decreet meer geld gaat kosten, door de uitbouw van de gemeentelijke sportdiensten in heel Vlaanderen, doet tegenstanders ervan opperen dat men beter meer middelen zou besteden aan investeringen in de lokale gemeentelijke infrastructuur. Heeft de VVSG daarover van gedachten gewisseld ? Ik heb begrepen dat u een verdere optimalisering van het systeem van de gesubsidieerde gemeentelijke sportdiensten steunt.

Mevrouw Hilde Plas : Die gedachtewisseling heeft nog niet plaatsgevonden. We staan achter de keuze van het voorstel van decreet voor de indeling op basis van het Ruimtelijk Structuurplan en het inwonersaantal. Het huidige systeem, waar infra-

structuur een zeer zware factor is in de subsidiëring, onderschrijven we niet. Heel wat gemeenten staan effectief voor het dilemma waar u mij nu voor plaatst.

Waar men in sportinfrastructuur geïnvesteerd heeft, begint de nood aan renovatie acuut te worden. Waar men niet geïnvesteerd heeft, moet men investeren. Maar moet iedere gemeente alle infrastructuur hebben of moeten daarover bovenlokale afspraken gemaakt worden? Ik wil niet kiezen tussen een decreet voor sportdiensten of een ondersteuning van sportinfrastructuur, ik wil ze allebei.

De heer André Van Nieuwkerke : In verband met de competentie van de sportfunctionarissen, zie ik een verschillende benadering bij mevrouw Plas en de heer Bonnarens. Terwijl de heer Bonnarens het eerder over sporttechnische competenties heeft, spreekt mevrouw Plas vooral over brede maatschappelijke competenties. Ex-topsporters worden in Vlaanderen niet goed opgevangen. Dergelijke gedreven mensen kunnen sportdiensten een bijzondere uitstraling verlenen. Maar misschien botst men dan op een gebrek aan sporttechnische en wetenschappelijke achtergrond.

De heer Marino Keulen : We mogen inderdaad niet in een diplomafetisjisme vervallen. De eis van een sportdeskundige wetenschappelijke achtergrond komt me nogal corporatistisch over. Het moet toch de bedoeling zijn om die competentie zo breed mogelijk te interpreteren : het kan even goed gaan om mensen die zich in een bepaalde discipline verdienstelijk hebben gemaakt als om personen die, bijvoorbeeld met een mangementsachtergrond, vanuit een bredere opvatting nieuwe impulsen kunnen inbrengen.

Mevrouw Hilde Plas : Als men de gemeentebesturen de verantwoordelijkheid geeft om het profiel op te maken van de persoon die ze nodig hebben op hun sportdienst, kan men zowel bij een licentiaat lichamelijke opvoeding als bij een ervaringsdeskundige uitkomen. Het gemeentelijke niveau moet dat kunnen invullen.

6. Toelichting door mevrouw Helena Wittock, bestuurscoördinator stedelijke sportdienst Antwerpen

Mevrouw Helena Wittock : Ik wil het voorstel van decreet benaderen vanuit de harde, niet altijd zo doorzichtige sportpraktijk van een grootstad.

Een goed decreet moet de lokale actoren, gemeentelijke sportdiensten of gemeenten, maximaal responsabiliseren. Men moet vertrekken vanuit een langetermijnvisie op sport, die verankerd wordt in een lokaal bestuursakkoord en meer gedetailleerd wordt in een sportbeleidsplan, dat langer loopt dan één jaar. Er moet genoeg ruimte blijven voor lokale beleidskeuzes en prioriteiten : sport in een grootstad verschilt nu eenmaal van sport in een landelijke gemeente. Het decreet mag niet te veel betuttelen en niet te veel administratieve formaliteiten opleggen.

Het decreet moet ook een voldoende meerwaarde bieden, vooral aan de gemeenten die tot nu toe niet zijn ingestapt. Daarom moet er genoeg budgettaire ruimte zijn, naar analogie met de budgetten die voor cultuur worden vrijgemaakt.

Ik denk niet dat iemand zich kan verzetten tegen basis- en projectsubsidies mits die projectsubsidies breed en flexibel genoeg zijn, en passen in een bovenlokale visie op de maatschappelijke betekenis van sport. Het is heel belangrijk dat daar een lokale dimensie aan toegevoegd kan worden. In Antwerpen hebben wij een ruime visie op sport. We doen niet alleen aan sport in functie van persoonlijkheidsvorming, gezondheid en plezier. Sport heeft voor ons ook een sociale dimensie. Projecten rond sociale integratie door middel van sport, rond de integratie van migranten in sportclubs, ... zouden op projectsubsidies moeten kunnen rekenen.

Het ideale decreet kan geen algemeen kader zijn. Door gebruik te maken van meetbare parameters kunnen we het voorstel van decreet op maat van gemeenten en steden maken. Tijdens de bespreking van dit voorstel moet rekening gehouden worden met de bovenlokale uitstraling van een stad en de lokale werking van een kleine gemeente. Een grootstad trekt een grote schoolpopulatie van buiten de stad aan. Sport heeft in grote steden ook een belangrijke economische betekenis.

Antwerpen is met zijn 450.000 inwoners groter dan de gemiddelde Vlaamse gemeente. De Antwerpse sportdienst zou proportioneel gesteund moeten worden. Bovendien heeft het Antwerpse stadsbestuur gekozen voor binnengemeentelijke decentralisatie, wat tot heel wat bijkomende vragen leidt. De bovenlokale sportdienst kan die niet allemaal bevredigen.

Een decreet op maat van gemeenten en steden betekent dat rekening wordt gehouden met de inspanningen die gemeenten en steden nu al leveren. Zo zou de hogere overheid kunnen beslissen enkel

te subsidiëren als de lokale overheid een inspanning levert.

De subsidies, toegekend door dit voorstel van decreet, zouden gelinkt moeten worden aan de subsidies voor sociaal beleid, stadsontwikkeling, tewerkstelling en grootstedenbeleid. We moeten dit voorstel van decreet in zijn maatschappelijke context plaatsen.

Ik hoop dat men niet alleen rekening houdt met cijfers, maar voornamelijk met inhoudelijke criteria. Kwaliteitszorg, kerntaken en de visie op de taak en de rol van de sportdienst mogen niet over het hoofd gezien worden. In Antwerpen speelt de sportdienst de rol van regisseur. Enkel als iets te duur, te schaars of ontoegankelijk wordt, treden wij op.

De tijd dat de gemeentelijke sportdiensten naast of tegen andere betrokkenen programmeerden, is lang voorbij. Het voorstel van decreet moet samenwerking steunen.

Het voorstel van decreet moet oplossingsgericht inspelen op lokale noden. Daartoe moeten we eerst de beginsituatie inventariseren. Hoe ziet de lokale sportwereld eruit ?

Wij hopen op maximale autonomie in plaats van een standaardprogramma. Er moet ruimte zijn voor specifieke en lokale accenten. Dat kan door individuele convenants af te sluiten. De sociale en sportieve resultaten zullen er alleen maar wel bij varen.

7. Vragen van de commissieleden en antwoord door de sprekers

De heer Johan Sauwens : De vertegenwoordigers van de grote steden pleiten voor autonomie en proportionaliteit. Zij vragen gewoon subsidies omdat ze zelf weten wat ze ermee aan kunnen vangen. We zouden het sectorale lokale beleid stop kunnen zetten en het Gemeentefonds extra middelen geven. Het Vlaamse sportbeleid is er echter om een lokale dynamiek in gang te zetten door middel van incentives. De helft van alle gemeenten heeft immers geen erkende sportdienst. In Limburg zijn het vooral de kleinste gemeenten die geen sportdienst hebben.

Hoeveel gemeenten zijn bereid dit voorstel van decreet te volgen mochten ze daartoe voldoende middelen krijgen ? Zijn de administratieve verplichtingen werkelijk te groot ? Op welke termijn zouden

de gemeenten bereid zijn dit voorstel te volgen ? Momenteel beschikken we immers nog niet over voldoende middelen.

De heer Jo Vermeulen : De heer Bonnarens had het over het autonome gemeentebedrijf. Was dat om volledig te zijn of beschouwt hij dat als een goede formule ?

Sport kan inderdaad gebruikt worden om bepaalde sociale doelstellingen te realiseren. Verwacht mevrouw Wittock dat we daarom soepel omspringen met de diplomavereisten ?

Volstaat het huidige budget in Antwerpen ? Of is het structureel onmogelijk om tegelijk centrale en decentrale sportdiensten te organiseren ?

De heer Georges Wynants : Tijdens de overlegvergaderingen van 2000 en 2001 bleken heel wat gemeenten bereid te zijn het voorstel van decreet te volgen mits er voor een overgangperiode wordt gezorgd. In alle simulaties hebben we rekening gehouden met 63 gemeenten die deelnemen aan het contract Jeugdsport.

De heer Danny Punie : Ik kan moeilijk exact zeggen hoeveel gemeenten geïnteresseerd zijn. Er zijn wel twee redenen waarom een aantal, voornamelijk kleine gemeenten niet bereid zijn mee te werken. Ten eerste is het huidige budget te klein voor de kleine gemeenten. Ten tweede zijn de administratieve verplichtingen te zwaar. Voor een subsidie van maximaal 500.000 frank zetten ze deze stap niet.

De heer Johan Sauwens : Spelen de diplomavereisten een rol ?

De heer Danny Punie : Uiteraard.

Ik heb alle begrip voor de grootstedelijke problemen, maar als men met één decreet alle gemeenten wil subsidiëren, dan is er geen enkel objectief criterium om de middelen te verdelen. De middelen proportioneel verdelen op basis van het RSV zal ertoe leiden dat het incentive te klein zal zijn voor de kleine gemeenten.

De heer Peter Gysbrechts : Men mag er niet van uitgaan dat het onder de huidige regeling voor kleine gemeenten per definitie onmogelijk is. Mijn gemeente telt ongeveer 15.000 inwoners. Wij hebben een dossier ingediend en het budget waarover we nu beschikken is groot genoeg om een sportdienst te organiseren en om een gemeentelijk

sportbeleid te voeren. Wat wel klopt, is dat de dossiervereisten strenger zijn dan in andere sectoren.

Misschien moeten de administratieve vereisten vereenvoudigd worden. Maar ik beschouw dat niet als een hinderpaal. De gemeenten die deze administratieve inspanning niet willen leveren, zijn misschien onvoldoende in sport geïnteresseerd.

Mevrouw Helena Wittock : De reden waarom het niet lukt om in te spelen op de lokale sportvragen heeft te maken met de uitgangspunten die binnen de stad werden geformuleerd rond de binnengemeentelijke decentralisatie. Men ging ervan uit dat die decentralisatie louter een verschuiving van bevoegdheden met zich mee zou brengen van de grote stad naar de districten en dat die decentralisatiebeweging budgettair neutraal moest zijn.

Uit een evaluatie is gebleken dat er door de decentralisatiebeweging op alle fronten bijkomende lokale vragen ontstaan waarop men met het huidige kader, de organisatie en de budgetten niet kan inspelen. Vanuit die visie heeft men gevraagd dat de bovenlokale diensten zich als servicecentrum zouden opstellen waar gedeeltelijk op die lokale vragen kan worden ingespeeld. Dat betekent dat men meer moet doen met hetzelfde budget en met dezelfde middelen. Dat is een heel moeilijke denkfening.

Een ander mogelijk denkspoor is dat het personeel van de districten flexibel wordt ingezet op de verschillende beleidsdomeinen. Dat houdt in dat een personeelslid zowel het jeugd-, het sport als het seniorenbeleid moet opvolgen waardoor die persoon wordt overstelpt met een heleboel bijkomende vragen. De uitgangspunten van de decentralisatie kloppen niet. Er zijn heel veel bijkomende lokale behoeften ontstaan en daar kan men binnen de huidige situatie geen antwoord op geven.

De vraag betreffende de diploma's kan men alleen beantwoorden als men die bekijkt vanuit de context waarop ze betrekking heeft. In een grootstad met een personeelskader van meer dan 360 mensen (320 voltijds equivalenten) op de sportdienst is er een gespecialiseerde aanpak van een aantal thema's. Daar probeert men gericht te rekruteren : ofwel iemand met een diploma lichamelijke opvoeding ofwel iemand met een algemene opleiding in de richting van management of beheer, het liefst gecombineerd met een diploma van sportfunctionaris.

In kleinere gemeenten waar van een sportfunctionaris van alles en nog wat wordt gevraagd, is de si-

tuatie totaal anders. Een polyvalente licentiaat of regent lichamelijke opvoeding is daar een goed uitgangspunt.

De heer Jan Bonnarens : Voor het leiden van een gemeentelijke sportdienst dient men geen licentiaatsdiploma lichamelijke opvoeding te hebben. Om het even welk ander diploma op universitair niveau, gecombineerd met de nodige relevante ervaring en bijscholing, kan in aanmerking komen. Wanneer men verantwoordelijk is voor sportpromotie, het uitdokteren van bepaalde initiatieven, en het controleren en begeleiden van lesgevers en dergelijke, zijn sporttechnische vaardigheden evenwel noodzakelijk. Er wordt sinds kort meer en meer aandacht besteed aan de medisch-pedagogische begeleiding van jongeren. Mensen met een diploma van lichamelijke opvoeding zijn beter geplaatst om daar op een correcte manier mee om te gaan.

Op de suggestie om bijvoorbeeld ex-sporters te werk te stellen op gemeentelijke sportdiensten antwoord ik niet a priori negatief. Dat hangt af van de competentie van de man of vrouw in kwestie. Een beter denkspoor is om die mensen tewerk te stellen bij de federaties. Ex-topsporters hebben binnen een bepaalde discipline enorm veel knowhow en ervaring opgedaan. Hun rendement zal binnen een federatie veel hoger zijn dan binnen een gemeentelijke sportdienst.

De mogelijkheid van een autonoom gemeentebedrijf, waarnaar de heer Vermeulen vroeg, was veel eerder een voorstel om te vermijden dat men in een decreet te beperkend naar organisatievormen zou kijken. Er zijn andere beheersvormen denkbaar. Daarvoor is openheid nodig en men dient erover te waken dat men niet te stringent omgaat met een aantal beheersvormen op een moment dat ook op lokaal niveau gezocht wordt naar partnerships om een financiële inbreng door derden mogelijk te maken. Een autonoom gemeentebedrijf staat zoiets toe, terwijl de macht over het orgaan op het gemeentelijke niveau blijft.

8. Standpunt van de Vereniging van de Vlaamse Provincies

In de eerste plaats moet rekening worden gehouden met het IOS-onderzoek i.v.m. de evaluatie van het huidige decreet van 5 april 1995 over deze materie. Daaruit is gebleken dat er helemaal geen nood is aan een grondige wijziging van dit decreet, maar veeleer aan een eventuele aanvulling en

bijsturing ervan. De VVP wenst dan ook dit standpunt verder aan te houden.

De echte problemen die zich stellen rond de erkenning en subsidiëring van de sportdiensten van gemeenten, provincies en de VGC zijn de volgende : veel lagere subsidies dan vergelijkbare subsidies in andere sectoren (jeugd en cultuur) ; nood aan meer en kwalitatief hoog scorende gemeentelijke sportdiensten ; een te hoge instapdrempel voor gemeenten om hun sportstructuren aan te passen aan de decretaire vereisten ; het ontbreken van elke decretaire basis voor nu aan de gemeenten toegekende subsidies (Contract Jeugdsport) en het gebrek aan efficiëntie en effectiviteit van deze zelfde subsidies.

Hier rond is al heel wat voorbereidend werk verricht. Een werkgroep heeft op het kabinet van de toenmalige minister bevoegd voor sport (indiener van het nu voorliggend voorstel van decreet – Johan Sauwens) een ontwerp van nieuw decreet uitgewerkt in de periode 2001 – 2002. In de betrokken werkgroep zaten alle betrokken partijen rond de tafel, namelijk het kabinet, BLOSO, de VVSG en het ISB, de VVP en de VGC, alsook de IOS-onderzoekers. Dat heeft geleid tot een consensustekst waar alle betrokkenen zich in konden vinden. Dat ontwerp van decreet is ondertussen al door de Vlaamse regering goedgekeurd, en is ook al aangepast aan het advies van de Raad van State. Als betrokkene bij de voorbereiding daarvan blijft de VVP achter het bereikte akkoord met alle andere betrokkenen staan en blijft ze ook achter dat al door de Vlaamse regering goedgekeurde ontwerp van nieuw decreet staan.

Wat het nu voorliggende voorstel van decreet betreft, neemt de VVP volgend standpunt in.

Er is dus voor de VVP helemaal geen nood aan nog eens een nieuw voorstel van decreet zoals het nu ter tafel ligt en vandaag wordt besproken. Deze tekst wijkt niet alleen af van de bereikte consensus, hij biedt ook helemaal geen meerwaarde tegenover het goedgekeurde ontwerp van decreet. Dat laatste blijkt duidelijk wanneer men de belangrijkste punten van verschil met het goedgekeurde ontwerp nader bekijkt.

Wat de andere indeling in categorieën en andere subsidieberekening betreft, moet worden gesteld dat deze voorstellen ook al in de werkgroep op het niveau van het kabinet van toenmalig minister Sauwens besproken werden. Deze werden daar niet weerhouden om meerdere redenen. Op geen enkel ogenblik is in de discussie ook maar enige meerwaarde van de nieuwe categorie-indeling kun-

nen bespeurd, laat staan aangetoond, worden. Het feit dat deze ook in andere decreten wordt aangehouden is een onvoldoende reden. Samen met een subsidieberekening zoals in het voorstel opgenomen, geeft dat aanleiding tot een aantal nadelige gevolgen zoals een gebrek aan diversificatie van de subsidies. Het doel van deze subsidiëring moet gericht zijn op meer en betere sportdiensten als instrument voor een dynamisch en kwalitatief hoogstaand sportbeleid.

De vraag dient ook te worden gesteld of er echt nood is aan een subsidiëring voor koepelstructuren of een steunpunt. Indien overheden nood hebben aan een koepelstructuur, dan moeten zij ook bereid zijn om deze zelf te financieren. De in de begroting voorziene middelen kunnen beter worden aangewend voor de financiering van de noodzakelijke bijkomende incentives naar de nog niet erkende gemeenten.

Indien men toch wenst te gaan naar een subsidiëring van steunpunten of koepels, dan dient dit te gebeuren naar de door de beleidsorganen op de verschillende bestuursniveaus opgerichte vertegenwoordigende organen. Het is daarbij niet meer dan normaal dat het moet gaan om deze koepelstructuren waarbij de betrokken overheden allemaal (ook deze zonder sportdienst) zijn aangesloten en die zij als hun koepel erkennen. Daarbij dient de vraag te worden gesteld welke opdracht deze structuur/structuren vanuit de Vlaamse overheid meekrijgt/meekrijgen en hoe zij zich verhouden tot de Vlaamse Gemeenschap. De VVP is voorstander van het niet subsidiëren van koepels of steunpunten en voor het aanwenden van deze middelen voor de subsidiëring van de gemeenten zelf.

De meerwaarde van het nu voorliggende voorstel van decreet tegenover het al door de Vlaamse regering goedgekeurde ontwerp van decreet is zeer relatief. Aan het meest fundamentele probleem waar de lokale overheden mee kampen en aan de door hen meest geuite wens (hogere subsidies), wordt hier geen echte oplossing geboden. Er wordt uitgegaan van een noodzakelijk budget van 150.000 euro, wat meer dan een verdubbeling en eerder een verdrievoudiging van het huidige budget betekent. Tijdens de voorbereidende werkzaamheden voor het ontwerp van decreet zoals uitgewerkt op het kabinet van de toenmalige minister, is gebleken dat met de in het voorstel opgenomen indeling in categorieën en subsidieberekening, bij een gelijk budget, voor heel wat van de nu al gesubsidieerde gemeenten het subsidiebedrag lager zou liggen dan nu met de huidige berekeningswijze en deze opgenomen in het uitgewerkte ontwerp. Bij het behoud

van de huidige berekeningswijze en deze opgenomen in het uitgewerkte ontwerp van decreet, geeft het door de indieners voorgestelde budget van 150.000 euro aanleiding tot minstens een verdubbeling (en zelfs meer) van de subsidies van alle nu al erkende en gesubsidieerde gemeenten.

Als conclusie kan worden gesteld dat de VVP inderdaad voorstander is van een aanpassing en aanvulling van bestaande decretale regeling voor de erkenning en subsidiëring van de sportdiensten van gemeenten, provincies en de VGC. De beste basis hiervoor blijft voor de VVP echter de tekst van het ontwerp zoals al goedgekeurd door de Vlaamse regering, waarover trouwens een ruime consensus bestond in de voorbereidende werkgroep. Belangrijke punten in dat ontwerp zijn : de startsubsidies voor gemeenten die beginnen met de uitbouw van hun sportdienst ; en een decretale regeling voor de nu zonder deze basis toegekende subsidies.

De VVP dringt er wel op aan dat bij een eventuele aanpassing en aanvulling van de huidige regeling, de nodige budgettaire ruimte wordt gecreëerd om echt positieve effecten met de ingreep te genereren. Een verhoging van het budget voor het huidige decreet zou al een belangrijke stap betekenen.

Het invoeren van de regeling, opgenomen in het al door de Vlaamse regering goedgekeurde ontwerp van decreet, zou nog een grotere verbetering betekenen. De regeling voor de steun aan startende gemeenten is immers een belangrijke drempelverlagende maatregel. Deze is onontbeerlijk om de doelstelling van "meer sportdiensten" te realiseren.

Het geven van een decretale basis aan alle aan de lokale besturen toegekende sportsubsidies is een absolute noodzaak en uiting van goed bestuur. De tijd is rijp om hiervan werk te maken. Het is daarbij wenselijk om de huidige subsidies binnen het Contract Jeugdsport te toetsen aan hun efficiëntie en effectiviteit. Het verdient overwogen te worden deze kredieten, wanneer ze via een nieuw decreet zullen worden verdeeld, op een andere manier aan te wenden. Er kan daarbij worden gedacht aan een subsidiestroom naar de erkende en gesubsidieerde sportdienst, waarbij deze middelen een incentive betekenen om vanuit deze sportdiensten het lokale sportverenigingsleven bijkomende ademruimte te geven. Dat sluit trouwens nauw aan bij de beleidsaccenten van de huidige minister voor sport en bij de gelanceerde sportpromotiecampagne rond de sportclub.

De voorzitter : Ik dank de sprekers voor hun inbreng.

De verslaggever,

Peter GYSBRECHTS

De voorzitter,

Jos STASSEN